

Живко побутна другаря си съ лакать:

— Вижъ, колко крѣпки има по палтото му! Особено оная, на дѣсния му рѣжавъ, прилича на полуострова, за който учихме днесъ!

Нини високо се засмѣ. После брѣкна въ джоба на палтото си, прибра нѣколко левчета въ шепата си и ги хвърли въ краката на бедното дете.

— На, иди си купи съ тѣзи пари нѣкаква книга за прочитъ. Моята библиотека не е за рѣцетъ на такива дриплиовци!

Тѣзи думи се сториха за Милча по-болезнени отъ ударитѣ на кожения камшикъ, който плющѣше у тѣхъ почти всѣка вечеръ. Съ него тѣхниятъ пиянъ баща биеше немилостиво него и майка му.

Той повдигна човалчето отъ земята, обърса съ рѣка овлажнѣлитѣ си клепачи и се изгуби между навалищата.

Паритѣ останаха прѣснати по снѣжната улица.

Милчо дълго вървѣ, докато стигне последната редица отъ кѣщичкитѣ на бедния кварталъ. Тамъ, сгушена почти въ политѣ на Витоша, бѣше и тѣхната кѣщичка . . .

Вѣтърътъ духаше право въ лицето му.

Една сълза — най-горчивата отъ всички — бѣше замръзнала по бледата бузичка на бедното момче.

Веса Паспалеева.

Малъкъ Сѣчко.

Малъкъ Сѣчко, не сърди се,
задъ горитѣ прибири се!

Ти си много лошъ и лютъ!

Стига си навѣвалъ студъ!

Златни зрънца да поникнатъ,
пойни птички да прелитнатъ
та въ простора ни небесенъ
да разлѣятъ свидна пѣсень.

Стига, стига си плакалъ
и снѣжинки намъ пращаль!

Слънчо вече да се смѣе

и земята ни да сгрѣе!

Малъкъ Сѣчко, не сърди се,
задъ горитѣ прибири се!

Ти си много лошъ и лютъ

и навѣвашъ само студъ. . .

Общо съч. на II-в кл. I прог. Пловдивъ.